

Publicerad 2014-01-09 20:15 av Klaramariasofia

Och så plötsligt hade han passerat

En gång i november. Jag var på femtonde våningen och du nere på marken, låtsandes som om jag någonsin skulle komma hem.

Femton våningar är inte så mycket om man har till exempel en helikopter eller möjligheten att färdas obehindrat genom tid och rum. I detta fallet, framför allt utomhus. Uppåt.

Så du färdades uppåt. Leveterade och började flyta med måsarna. Mot taken. Övergav gravitationen. Visade den långfingret. Gjorde uppror. Sa bestämt nej.

Och så kom du, helt oväntat intraskandes. Rummet blev neanderrött. Tapeterna föll av och det började regna. Det regnade så häftigt att jag slutade andas.

Du hade fyllt händerna med glassplitter. Några bitar hade penetrerat dina taniga handflator. Du blödde glitter och tårar ner på avslagsmattan. Förlåt sa jag och menade det.

Men då hade du redan passerat. Genom kroppen. Kanske genom huvudet. Befann dig obönhörligt på andra sidan. Huset? Himlen? Fiskmåsar?

Kanske var det så att han befann sig på andra sidan fiskmåsar. Och där var det helt tyst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Klaramariasofia med Poeter.se id #46604 innehar upphovsrätten